

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: L. K.

proti

žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Valdice
sídlem nám. Míru 55, Valdice

v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Hradci Králové byla dne 20. 6. 2017 doručena žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu, podaná dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce spatřuje nezákonný zásah v tom, že rozhodnutím ředitele žalované ze dne 14. 6. 2017 mu byla uložena povinnost uhradit neuhrazené náklady výkonu trestu odnětí svobody za období 5-2017 v částce 574 Kč, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle žalobce je „srážka z přijatých peněz“ způsobem výkonu rozhodnutí, který zákon nezná. Zároveň byla provedena

dříve, než se rozhodnutí ředitele věznice stalo vykonatelným, a bez toho, že by bylo vydáno rozhodnutí o výkonu rozhodnutí (exekuci).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce nejprve poukázal na § 74 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), na § 9 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 10/2000 Sb., o srážkách z odměny osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zaměstnány, o výkonu rozhodnutí srážkami z odměny těchto osob a chovanců zvláštních výchovných zařízení a o úhradě dalších nákladů (dále jen „vyhláška o srážkách z odměn odsouzeného“), a na úpravu obsaženou v § 152 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“). Konstatoval, že neuhrazené náklady výkonu trestu odnětí svobody jsou pohledávkou spojenou s trestním řízením uvedenou v § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“).
3. Namítl, že rozhodnutí ředitele žalované je předběžně vykonatelné uplynutím lhůty ke splnění povinnosti. Žalovaná však provedla dne 14. 6. 2017 srážku z přijatých peněz žalobce ve výši 574 Kč na základě rozhodnutí ředitele žalované, které tohoto dne nebylo ani předběžně vykonatelné. Žalovaná navíc provedla srážku bez vydání exekučního příkazu k daňové exekuci, avšak peníze zaslané odsouzenému do věznice lze postihovat pouze daňovou exekucí prováděnou podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). V této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Tím žalovaná odebrala žalobci právo dobrovolné úhrady stanovené v § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Způsob plnění povinností odsouzeným je podkladem pro přeražení do jiného typu věznice.
4. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud rozsudkem „*I. určil nezákonnost zásahu žalované spočívající ve srážce z přijatých peněz žalobcem, provedené dne 14. 6. 2017 žalovanou pro rozhodnutí ředitele Věznice Valdice ze dne 14. 6. 2017 k plnění ve výši 574 Kč, kdy toto rozhodnutí dne 14. 6. 2017 nebylo ani předběžně vykonatelné. II. Zakázal žalované, aby v porušování žalobcova práva pokračovala a nezákonný zásah opakovala. III. Prikázal žalované, aby obnovila stav před nezákonným zásahem.*“

III. Shrnutí vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že rozhodnutí ředitele věznice, kterým byla žalobci na základě § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody uložena povinnost uhradit neuhrazené náklady výkonu trestu, splňuje standardní formální náležitosti rozhodnutí správního orgánu a náležitosti stanovené § 22 a § 23 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 43/2010, o postupu při rozúčtování odměn osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody a v ústavu zabezpečovací detence zaměstnány, o úhradě nákladů spojených s výkonem vazby a trestu odnětí svobody a o evidenci finančních prostředků obviněných a odsouzených (dále jen „nařízení generálního ředitele VS ČR č. 43/2010“). Podle názoru žalované se zároveň dotýká právní sféry žalobce takovým způsobem, že je podle § 76 odst. 5 uvedeného zákona připuštěn jeho přezkum ve správním soudnictví. Z obsahu žaloby i formulace návrhu výroku soudního rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhá, je však zřejmé, že jde o žalobu podanou podle § 82 a násl. s. ř. s., nikoliv o žalobu podanou podle § 65 a násl. s. ř. s. Podaná žaloba je tedy nepřipustná podle § 85 s. ř. s., protože žalobce se mohl domáhat

ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. A to nejprve stížností proti předmětnému rozhodnutí ředitele Věznice Valdice dle § 9 odst. 2 vyhlášky o srážkách z odměn odsouzeného, poté žalobou proti případnému zamítavému rozhodnutí generálního ředitele VS ČR. Žalobce však nevyužil svého práva podat proti uvedenému rozhodnutí ředitele Věznice Valdice stížnost.

6. K vykonatelnosti rozhodnutí ředitele věznice o uložení povinnosti uhradit neuhrazené náklady výkonu trestu odnětí svobody žalovaná uvedla, že i kdyby žalobce podal stížnost proti danému rozhodnutí, tak tato případná stížnost nemá podle § 9 odst. 2 vyhlášky o srážkách z odměn odsouzeného odkladný účinek.
7. Žalovaná má za to, že při rozúčtování peněz převedených věznicí ve prospěch žalobce a při dalším nakládání s nimi postupovala v souladu s § 25 odst. 1 a § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ve spojitosti s § 5 odst. 1 a § 18 nařízení generálního ředitele VS ČR č. 43/2010. Ustanovení § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody představuje omezení dispozice odsouzeného s penězi zaslanými mu do věznice v případě, kdy má neuhrazené pohledávky, jejichž výčet je v tomto ustanovení uveden. Odsouzený smí v takovém případě použít k nákupu potravin, věcí osobní potřeby a nadstandardní zdravotní péče pouze polovinu peněžních prostředků. Zbývající část pak může užít jen na úhradu zde uvedených pohledávek.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Nejprve je třeba uvést, že krajský soud se neztotožnil s názorem žalované, podle něž je posuzovaná žaloba nepřipustná. Žalovaná argumentuje, že žalobce se mohl domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky, a to nejprve stížností proti předmětnému rozhodnutí ředitele věznice dle § 9 odst. 2 vyhlášky o srážkách z odměn odsouzeného, poté žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s. podanou proti případnému zamítavému rozhodnutí generálního ředitele VS ČR.
9. Žalobce se domáhá soudní ochrany v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, tedy dle § 82 a násl. s. ř. s. Žalobce takto svou žalobu výslovně označil, z obsahu i petitu žaloby je zároveň zřejmé, že žalobce nezpochybňuje rozhodnutím ředitele věznice stanovenou výši nákladů výkonu trestu, ale že brojí proti postupu žalované při samotném provádění srážek z peněžních prostředků na příslušných účtech ve věznici. Nenapadá tedy rozhodnutí ředitele věznice, kterými mu byla uložena povinnost uhradit náklady výkonu trestu, ale samotný postup žalované, který následoval po vydání rozhodnutí, tj. způsob provádění příslušných srážek finančních prostředků.
10. Jestliže je tedy podle § 85 s. ř. s. žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, o takovou situaci v daném případě nešlo, neboť žalobce se proti jím žalovanému zásahu jinými právními prostředky ochrany domáhat nemohl. Překážkou bránící podání této žaloby není ani skutečnost, že žalobce nepodal stížnost proti rozhodnutí ředitele věznice o stanovení povinnosti úhrady nákladů výkonu trestu odnětí svobody. Stížnost byla totiž přípustná a mohla směřovat jen proti vypočtené výši nákladů výkonu trestu (§ 9 odst. 2 vyhlášky o srážkách z odměn odsouzeného). Stížností nebylo možno brojit proti samotnému provedení srážky peněz, tj. proti tomu úkonu žalované, který žalobce označil za nezákonný zásah.

11. Následně se krajský soud zabýval meritem věci (zákonností napadeného zásahu). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný k takovému projednání věci udělili souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Krajský soud podotýká, že obdobnou žalobou se zabýval již v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 3/2017 – 51. Uvedeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou žalobce napadal postup žalované při provedení srážky nákladů výkonu trestu odnětí svobody za období 4-2017. Krajský soud nevidí důvod odchylovat se od závěrů, k nimž dospěl v rozsudku č. j. 31 A 3/2017 – 51, a tak z nich bude vycházet i v této věci. Nutno přitom uvést, že v nyní posuzované věci žalobce uplatnil velmi strohé žalobní námitky, které jsou samy o sobě obtížně srozumitelné, při jejich vypořádání tak krajský soud bude vycházet i z argumentace, kterou žalobce uplatnil při rozvedení těchto námitek ve věci sp. zn. 31 A 3/2017 (včetně vyjádření žalovaného k této podrobnější argumentaci).
13. Podle § 152 odst. 1 písm. d) trestního řádu má obžalovaný v případě, že byl pravomocně uznán vinným, povinnost nahradit státu náklady spojené s výkonem trestu odnětí svobody. Podle § 152 odst. 4 téhož zákona „[ú]hradu nákladů spojených s výkonem trestu odnětí svobody upravuje zákon o výkonu trestu odnětí svobody.“ Podle § 152a citovaného zákona „[p]ři správě placení pohledávek uvedených v § 152 odst. 1 se postupuje podle daňového řádu.“
14. Podle § 25 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody „[p]okud byly odsouzenému do věznice zaslány peníze, převedou se na jeho účet zřízený a vedený věznicí a odsouzený se o tom vyrozumí. Odsouzený nesmí mít u sebe během výkonu trestu finanční hotovost. Peníze zaslané odsouzenému výslovně na úhradu nákladů na zdravotní služby nehrazené z veřejného zdravotního pojištění, na úhradu regulačních poplatků a na nákup léčivých přípravků, potravin pro zvláštní lékařské účely a zdravotnických prostředků musí být uloženy na zvláštní účet, z něhož lze čerpat peníze pouze na úhradu uvedených nákladů (...)“. Podle § 25 odst. 4 téhož zákona „[n]euhradí-li odsouzený rozsudkem stanovenou škodu nebo nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, pro který se nachází ve výkonu trestu, pohledávky spojené s trestním řízením, pohledávky vzniklé v souvislosti s poskytnutím nebo zajištěním zdravotních služeb a úhrady regulačních poplatků a doplateků nad rámec veřejného zdravotního pojištění, soudní a správní poplatky a škodu nebo nemajetkovou újmu, kterou způsobil Vězeňské službě během výkonu trestu, může k úhradě za poskytnuté zdravotní služby nehrazené z veřejného zdravotního pojištění a nákupu podle § 23 použít pouze polovinu peněžních prostředků podle odstavce 1 věty první a zbývající část peněžních prostředků může použít jen na úhradu těchto pohledávek; to neplatí pro peníze výslovně zaslané na úhradu nákladů uvedených v odstavci 1 větě třetí.“ Podle § 35 odst. 1 citovaného zákona je odsouzený povinen „hradit náklady výkonu trestu. Nelze-li tyto náklady srazit z odměny za práci, může věznice k jejich úhradě použít peněžní prostředky, které má odsouzený uloženy ve věznici. Výši nákladů výkonu trestu a podrobnosti její úhrady stanoví ministerstvo vyhláškou.“
15. Vyhláškou, na níž § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody odkazuje, je vyhláška o srážkách z odměn odsouzeného. V § 8 a 9 dané vyhlášky je upravena úhrada nákladů výkonu trestu z jiných příjmů a z peněz, které má odsouzený uloženy ve věznici. Podle § 8 odst. 2 uvedené vyhlášky se z peněz, které byly zaslány odsouzenému do věznice a které byly převedeny na jeho účet vedený věznicí, vyměří úhrada nákladů výkonu trestu ve výši 40 % ze součtu všech částek přijatých za předchozí měsíc. Úhrada nákladů výkonu trestu z těchto peněz se nepředepíše, pokud by nedosáhla za kalendářní měsíc 100 Kč. Podle § 8 odst. 4 vyhlášky se výše úhrady nákladů výkonu trestu stanoví z

čisté odměny a z ostatních zdrojů příjmů uvedených v odstavcích 1 a 2. Takto stanovená výše úhrady nákladů výkonu trestu smí včetně úhrady nákladů výkonu trestu stanovené podle odstavce 3 činit nejvýše 1 500 Kč za kalendářní měsíc. Podle § 9 odst. 1 téže vyhlášky vydá rozhodnutí o povinnosti k náhradě nákladů výkonu trestu podle § 8 ředitel věznice.

16. Další podrobnosti postupu vězeňské správy při správě financí osob vykonávajících trest odnětí svobody stanoví nařízení generálního ředitele VS ČR č. 43/2010. Podle § 18 tohoto nařízení všechny peníze, které odsouzený do věznice obdržel a přijal je, pokud nejsou určeny ke zvláštním účelům uvedeným v § 17, se rozdělí na dvě poloviny. Z toho se z první poloviny nejprve naplní konto s označením „C“ (paušální částka 500 Kč určená na dopravu a stravné odsouzeného po propuštění), zbylá část se převede na konto s označením „O“. Druhá polovina přijatých peněz se převede na konto s označením „R“ (§ 18 odst. 1 a 2). Peníze na kontě „R“ se ponechají do doby rozúčtování pracovní odměny. Pokud odsouzený nesplnil z pracovní odměny svou povinnost k úhradě nákladů výkonu trestu zcela, uhradí se z konta „R“ zbývající část povinnosti k úhradě nákladů výkonu trestu. Pokud má odsouzený pohledávky uvedené v § 25 odst. 4 zákona, převede se zůstatek na kontě „R“ na konto „E“, pokud odsouzený takové pohledávky nemá, na konto „O“, po rozúčtování pracovní odměny za kalendářní měsíc, ve kterém byly peníze zaúčtovány.
17. Ze spisového materiálu předloženého žalovanou vyplývá, že žalobce dne 15. 5. 2017 podepsal souhlas s přijetím finančních prostředků z účtu odsouzeného P. K. v částce 1 437 Kč, které byly poté převedeny na jeho účet vedený věznicí a rozděleny na dvě poloviny (částka 719 Kč na konto „O“ a částka 718 Kč na konto „R“). Dne 14. 6. 2017 vydal ředitel Věznice Valdice rozhodnutí, kterým na základě § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody uložil žalobci povinnost uhradit neuhrazené náklady výkonu trestu odnětí svobody za období 5-2017 ve výši 574 Kč. Téhož dne byla provedena srážka ve výši 574 Kč z žalobcova konta „R“.
18. Mezi účastníky nejsou uvedené skutečnosti sporné. Žalobce nerozporuje ani to, že měl, coby odsouzený, povinnost hradit náklady výkonu trestu. Nijak nezpochybňuje ani výpočet stanovené úhrady za předmětný měsíc (574 Kč). Napadá v podstatě pouze postup zvolený žalovanou při provádění srážek z peněžních prostředků, které ve věznicí obdržel.
19. Žalobce zejména namítl, že žalovaná provedla srážku z jeho peněžních prostředků bez pravomocného a vykonatelného exekučního titulu a bez nařízení daňové exekuce. Žalobce se domnívá, že postup žalované vychází ze zákonné úpravy účinné do 1. 1. 2012. Počínaje tímto dnem nelze dle žalobce z peněžních prostředků, které odsouzený obdrží ve věznicí, srazit prostředky na úhradu nákladů výkonu trestu jinak, než postupem dle daňového řádu a dle instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 4/2012-INV-M (takto žalobce podrobně argumentoval v řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 3/2017). Žalobce je tedy názoru, že poté, co byla částka 1 437 Kč převedena na jeho účet vedený věznicí, rozdělena na dvě poloviny a ředitel věznice vydal rozhodnutí, kterým mu uložil povinnost uhradit náklady výkonu trestu ve výši 574 Kč, nebyla žalovaná oprávněna provést srážku uvedené částky z peněžních prostředků vedených na jeho účtu, aniž by na tuto částku vedla daňovou exekuci.

20. Krajský soud se s požadavkem žalobce na nařízení daňové exekuce v dané situaci netotožnil. S účinností od 1. 1. 2012 sice trestní řád v § 152a stanoví, že při správě placení pohledávek uvedených v § 152 odst. 1 daného zákona se postupuje podle daňového řádu, to však neznamená, že by jediným způsobem, jakým by se vězeňská služba mohla domoci uhrazení (dobrovolně neuhrazených) nákladů výkonu trestu, byl postup podle § 175 a násl. daňového řádu (tj. typicky provedením daňové exekuce). Tím by se stalo obsolentním ustanovení § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, což ale zákonodárce zjevně nezamýšlel. Novelizace, která do trestního řádu zavedla s účinností od 1. 1. 2012 ustanovení § 152a v citovaném znění, totiž ponechala beze změny § 152 odst. 4 trestního řádu, podle nějž úhradu nákladů spojených s výkonem trestu odnětí svobody upravuje zákon o výkonu trestu odnětí svobody.
21. V případě, kdy odsouzený má ve věznici uloženy peněžní prostředky, je vězeňská služba oprávněna provést z jejich příslušné části srážku dle § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Není nutné, aby prováděla daňovou exekuci k vymožení své pohledávky za odsouzeným postupem dle daňového řádu a dle příslušného podzákonného předpisu přijatého k daňovému řádu (instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 4/2012-INV-M). Navíc by ani žádný ze způsobů provedení daňové exekuce k tomu nebyl vhodný. V § 178 odst. 5 daňového řádu jsou taxativně stanoveny způsoby, kterými lze provést daňovou exekuci. Z těchto způsobů by z povahy věci vůbec nepřipadalo v úvahu provedení exekuce srážkami ze mzdy, příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb (věznice není poskytovatelem platebních služeb – viz § 57 odst. 3 daňového řádu), prodejem movitých věcí, ani prodejem nemovitých věcí. Hypoteticky by snad bylo možné užít daňovou exekuci příkázáním jiné peněžité pohledávky, případně postižením jiných majetkových práv. V praxi by to ale znamenalo, že by věznice (v postavení správce daně) musela doručit exekuční příkaz sama sobě (v postavení poddlužníka) a dlužníkovi (odsouzenému), teprve následně by mohla provést srážku dlužné částky.
22. Krajský soud tedy nepřisvědčil výkladu žalobce, podle nějž se vězeňská služba nemůže domoci (nedobrovolně) úhrady nákladů výkonu trestu jinak, než cestou daňové exekuce, Ustanovením § 35 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody má výslovně založeno oprávnění použít k úhradě uvedených nákladů peněžní prostředky, jež má odsouzený uložené ve věznici. Vymáhání neuhrazených nákladů výkonu trestu postupem podle daňového řádu je dle názoru krajského soudu namístě až v okamžiku, kdy tyto náklady nelze srazit z peněžních prostředků, které má odsouzený uložené ve věznici (ani z odměny odsouzeného za práci). V rozporu se zákonnou úpravou tak není ani (výše citované) ustanovení § 18 nařízení generálního ředitele VS ČR č. 43/2010.
23. Opačný závěr nelze dovozovat ani z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Uvedený nález na nynější věc nedopadá, neboť ve věci posuzované Ústavním soudem vězeňská služba strhávala z účtu odsouzeného (stěžovatele) peněžní prostředky nad hranici jedné poloviny stanovené v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody (dle exekučního příkazu na příkázání jiné peněžité pohledávky, na jehož základě byla prováděna daňová exekuce dle § 191 odst. 1 daňového řádu), které pocházely z invalidního důchodu odsouzeného. Ústavní soud konstatoval, že dávky důchodového zabezpečení představují z hlediska daňové exekuce příjem postavený naroveň mzdě, přičemž ve vztahu k oběma těmto zdrojům příjmu je třeba uplatnit ochranu (v podobě tzv. nezabavitelné částky) obsaženou v ustanovení § 278 o. s. ř., jež se uplatní i ve vztahu

k úpravě provádění daňové exekuce srážkami ze mzdy. Ústavní soud tedy shledal, že daným exekučním příkazem bylo porušeno základní právo stěžovatele na ochranu vlastnictví, zrušil předmětný exekuční příkaz a zakázal vězeňské službě, aby pokračovala v porušování tohoto práva stěžovatele spočívajícím v provádění srážek z účtu stěžovatele v rozsahu jdoucím nad rámec stanovený v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. V nyní posuzované věci ale byla žalobci na účet převedena částka 1 437 Kč, z níž bylo strženo 574 Kč, tedy méně než polovina z peněžních prostředků, které obdržel. Právo žalobce stanovené v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody tak nebylo porušeno.

24. Žalobce dále namítl, že k předmětné srážce došlo dříve, než bylo rozhodnutí ředitele věznice pravomocné a vykonatelné. Je pravdou, že ředitel Věznice Valdice ve svém rozhodnutí stanovil žalobci povinnost uhradit náklady výkonu trestu „do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí“, přesto již téhož dne žalovaná provedla srážku z peněžních prostředků nacházejících se na žalobcově účtu „R“. Bezpochyby jde o postup nesprávný, neboť neodpovídá formulaci o stanovené lhůtě ve výroku rozhodnutí. Dle názoru krajského soudu se však nejedná o pochybení takové intenzity, které by ve svém důsledku vedlo ke zkrácení práv žalobce a naplnilo obsah pojmu nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť žalobci tímto postupem *de facto* žádná újma způsobena nebyla. Žalobce sice namítal, že mu postupem žalované byla znemožněna dobrovolná úhrada nákladů výkonu trestu, avšak ze správního spisu nevyplývá, a žalobce to ani netvrdí, že by vůbec kdy projevil úmysl předmětné náklady výkonu trestu dobrovolně hradit.
25. K námitce žalobce (nutno podotknout, že pouze hypotetické), podle níž by se nedobrovolná úhrada mohla projevit v jeho hodnocení pro účely řízení o přerazení do věznice s mírnějším režimem či pro řízení o podmíněném propuštění, žalovaná vysvětlila, že plnění povinnosti odsouzeného uhradit náklady výkonu trestu odnětí svobody není součástí programu zacházení a nepromítá se do jeho hodnocení, jak je patrné z § 40 a § 41 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a z § 36 a násl. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (viz vyjádření žalované v řízení sp. zn. 31 A 3/2017). Žalobce ostatně ani netvrdil, že by k těmto negativním důsledkům skutečně došlo. Navíc nelze přehlédnout, že žalovaná provedla předmětnou srážku z té části finančních prostředků, ke které měl žalobce v souladu s § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody omezené dispoziční právo, proto je v konečném důsledku bez praktického významu to, že ke srážce peněz došlo dříve.
26. Krajský soud uzavírá, že v daném případě se nejednalo o zásah, který by bylo možno označit za nezákonný ve smyslu § 82 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. října 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu